

Americký vzdělávací systém

Obsah

Úvod	4
Vědomosti nebo vyhledávač: Učit se, či prázdně žvanit?	6
Světové statistiky: USA pod průměrem	8
Znalost angličtiny	12
Mýtus o kritickém myšlení	14
Znásilnění jazyka k systémové propagandě	18
Vzdělávat či indoktrinovat?	21
Hloupější než průměr	25
Negramotnost v USA	27
Kanaďané: Výsměch americkému vzdělání	30
Zaplat si diplom, ne vědomosti!	31
6 základních jevů indoktrinace ve školství	33
1. jev: Inkluze	34
2. jev: Slovní hodnocení místo známek	36
3. jev: Zrušení maturit	37
4. jev: Distanční výuka	38
5. jev: Sociální a rasová rovnost	39
Mladí svazáci, staří žebráci	41
Závěr: Formovat stádo jako plastelínu	43

Úvod

Před několika měsíci jsem zpracoval prezentaci o americkém zdravotním systému, ve kterém jsem se snažil postihnout základní plusy a mínusy koncepce amerického zdravotnictví. To je totiž soukromé, chceme-li zprivatizované, a proto primárním účelem je zisk, a teprve až potom zdraví pacienta. Na americkém zdravotnictví je skvěle vidět, jak peníze dokážou rozložit jeden takový systém, a k čemu všemu dokážou vyhecovat jak nemocnice, tak i doktory a samozřejmě pojišťovny, které to všechno platí.

Ovšem o americkém vzdělávacím systému panuje při nejmenším stejný objem spekulací a nejasností jako o systému zdravotnickém. Proto jsem se rozhodl narýsovat základní črty amerického vzdělávacího systému, a postavit je do přímého propojení s naším školstvím, abychom si ukázali, jak se procesy z amerického školství postupně tupě zavádějí a kopírují do našeho školství, které má naprosto jinou tradici. Nebude to pouze o americkém školství, to bude tvořit základní předlohu, ale bude to spíš takové pojednání o směřování a trendech ve školství přebíraných z Ameriky.

Budu samozřejmě rád, když i vy, kteří máte se vzdělávacím systémem v Americe vlastní zkušenost, když mně zanecháte vaše názory, postřehy, dojmy, nebo vaše zkušenosti. Protože osobní zkušenosti vás, nebo vašich dětí, případně známých přátel, jsou k nezaplacení. Nicméně čím dále tím více se mně zdá, že zhoubné procesy, které pocházejí z amerického vzdělávání, se postupně stejně jako ostatní procesy, začínají kopírovat do Evropy a speciálně do Česka.

Úvodem chci ještě podotknout, že rozhodně nemám v úmyslu naskakovat na určitou vlnu primitivních Čechů ve stylu, jak jsou ti Američané blbí. Češi, kteří tohle silácky prohlašují, dosahují při nejmenším stejně nízkého prahu inteligence. Někteří Češi se rádi povyšují nad ty hloupé Američany, čímž si chtějí dokázat, jak jsou oni chytrí. Tohle vážně dělat nehodlám.

Znám spoustu velmi chytrých, vzdělaných a empatických Američanů stejně jako Čechů. A ruku na srdce, spousta Čechů začíná být stejně hloupých slabomyslných a primitivních jako na druhé straně Atlantiku s poruchou porozumění trochu delšího psaného textu a neudržením soustředěné pozornosti. Takže v tomto mém pořadu se něčeho podobného rozhodně nedočkáte.

Musíme si uvědomit, že školní systémy jsou velmi obtížně chápatelné, co se týče jejich porovnávání. Uvedu jeden příklad a to titul bakalář. V okamžiku, kdy se porovnáváme s anglosaskými zeměmi, je velmi složité vysvětlování co bakalářem myslí oni a co bakalářem myslíme my. Pro anglosaské země je to v podstatě středoškolská hodnota, ale také to může být nižší stupeň vysoké školy bakalář.

A tady je pak velmi obtížné se vyjadřovat k tomu, co jak měříme a počítáme. Jde o různé názory a různé vzdělávací systémy, které musíme porovnávat. Já se budu soustředit na posuzování z naší české, nebo řekněme středoevropské perspektivy.

Vědomosti nebo vyhledávač: Učit se, či prázdně žvanit?

Známe všechny takové výtky dnešních mileniálních specialistů a poradců z neziskového sektoru. České děti se prý učí pouze memorovat, a ne přemýšlet nebo se ptát. Z českých dětí jsou prý jen roboti, kteří se prý učí zopakovat učivo bez schopnosti originálního myšlení. Vědí prý jen, jak dosáhnout vysokých výsledků, ale neumějí použít žádné znalosti. České děti prý nemají kreativitu, představivost ani pojem inovace. České třídy jsou prý příliš velké, studentům se nevěnuje individuální pozornost.

Tyto povzdechy probíhají nejen v Česku už několik dekad. Žádá se redukce učebních osnov. Děti v Čechách se prý učí zbytečně mnoho nedůležitých věcí, příliš mnoho se memorizuje a mentoruje, namísto aby se nenásilnou formou učilo jen to důležité. Celý český vzdělávací systém je prý zkorumpovaný, je v něm málo inkluze, a proto pokulhává za tím progresivním americkým. Ale to všechno je nesmysl, další hloupý mýtus šířený Američany. Nikdy neexistoval žádný důkaz, který by doložil taková tvrzení, která jsou stejně jako mnohá další vykonstruovaná pouze na základě imaginární morální nadřazenosti Američanů.

Jak uvidíme, kvalita amerického školství je mnohem nižší, než se světu namlouvá, a kvalita v Česku je v mnoha případech mnohem vyšší než ve Spojených Státech. Američané by se třeba mohli začít zajímat o to, čím to je, že zahraniční žáci základních nebo středních škol, kteří se přistěhují do Spojených Států, často postupují o jeden nebo dva ročníky výše. Důvodem je prostě to, že toho umí mnohem více než jejich američtí vrstevníci a že by trpěli smrtelnou nudou, kdyby byli nuceni zůstat na úrovni předchozího ročníku.

Nebudu tu rozsáhle povídat o celkovém úpadku intelektuální bystrosti mezi studenty v průběhu let, protože to se vedle amerických škol začíná kopírovat i do našeho školství. Ani nebudu povídat o šokujícím rozšíření líných flákačů, kteří naskakují na módní vlnu, kdy nemusí nic vědět, protože všechno si přece můžou vyhledat na **Googlu**.

Lenost je ale normální, koho z nás proboha bavilo učení? Nebudu proto stupidně mentorovat, jak se dnes ti mladí neučí, a jsou zkázou pro celou naši

sluneční soustavu. V teenagerovském věku je velmi vzácné, aby děti samy od sebe, vedeny moudrou vidinou budoucích vědeckých vavřínů, trávily dny ve vědecké knihovně pořizující si zde výpisky. Ani nebudu rozvádět, že mobilní telefony, iPod a dlouhé sledování televize způsobují absolutně a bez pochybností zkratky v myšlení přicházejících generací. O tom se široce diskutuje a není to v podstatě nic nového.

Ovšem v současném školství nejde o celkové hloupnutí nebo zjednodušování nároků na děti, je to bohužel ještě horší. Dnes se prosazuje, že umět vyhledat informace je důležitější, než si je pamatovat. Zpaměti se neučí nic, to by bylo znásilňování dětské mysli.

Studenti v Americe v průměrné státní škole nejsou nuceni zrecitovat báseň, pojmenovat nejznámější strom, rostlinu nebo zvíře, nedej bože geografickou lokalitu. Ale vědí, že existují knížky, kde se to dá najít. Proč by si to měli pamatovat?

Takový trend se začíná prosazovat i u nás. Hlavičky amerických dětí zůstávají po dobu studia na základní a střední škole panensky čisté, nedotčené jakoukoliv zapamatovatelnou informací. Nevyužívá se úžasné pružnosti dětského mozku, zvědavosti a schopnosti rychle se učit, s tím se (prý) čeká až na dobu dospělosti, kdy mozek, zvláště ten nevytřénovaný, už část svých schopností přijímat a ukládat informace, ztratil.

Světové statistiky: USA pod průměrem

Statistika nuda je, ale následující údaje jsem přece jen shromáždil pouze proto, aby mě někdo nenapadal ze zaujatosti nebo předpojatosti. Tak je nejlepší takové lidi umlátit nezpochybnitelnými čísly.

Pokud se odvoláme na testy PISA, tak třeba výsledky zlého komunistického čínského Šanghaje v matematice byly před několika lety 119 bodů nad průměrem OECD, což odpovídá téměř třem letům školní docházky, a ve čtení a přírodních vědách převyšovaly průměr OECD přibližně o 1,5 roku školní docházky.

A v některých případech američtí studenti zaostávali za průměrem OECD přibližně o stejný počet let jako Číňané.

Např. v roce 2000 se v Česku konala mezinárodní konference ministrů školství téhož OECD. A představte si, že nám jeden zástupce této OECD ještě v roce 2000 zdůrazňoval, že bychom měli už konečně zavést povinnou školní docházku. A tehdy ministr *Eduard Zeman* se ohradil s tím, že školní docházku už máme zavedenou od dob *Marie Terezie*.

To bylo to samé OECD. Oni žijí fakt v nějakém virtuálním světě. Tehdy byl ale zase problém v tom, že tu probíhaly projekty **Phare**, ještě před naším vstupem do unie, které nabízely velké peníze do našeho vzdělání v rámci **Národního vzdělávacího fondu** a dalších mimostátních institucí.

Jenže abychom na ty peníze dosáhli, museli jsme předstírat, že naše školství je na skutečně bídné rozvojové úrovni. Ty peníze se čerpaly prostřednictvím OECD atd. A proto si ve finále OECD myslelo, že tu nemáme ani povinnou školní docházku. Škoda že se OECD nesoustředí na ty diskriminované menšiny, které se i po 70 letech stále nenaucily tu školní docházku dodržovat, ale to pozor, to už by byla diskriminace. Zákony musí dodržovat jen bílý pracující, ale po menšinách zákony vyžadovat nemůžeme, to už by byla diskriminace.

Pojďme ale dál ke Spojeným Státům. Přetrvává mýtus, že Spojené Státy vždycky vedly ve světě v kvalitě vzdělání, ale to není nic jiného než marketingová propaganda a součást indoktrinačního procesu americké morální nadřazenosti, která je zcela nepodložená fakty. Vezměme si tento citát amerického odborníka na vzdělávání:

„Spojené Státy nikdy nebyly v žádných mezinárodních testech na prvním místě na světě, dokonce ani blízko špičky. V posledním půlstoletí dosahovali američtí studenti obvykle výsledků v nejlepším případě blízkých mediánu, nejčastěji se ale umísťovali ve spodním kvartilu. Z historických záznamů vyplývá, že američtí žáci základních škol jsou v nejlepším případě pouze průměrní a jejich výkon se rok od roku zhoršuje, až maturanti dosahují téměř ve všech mezinárodních testech posledních výsledků. Mezinárodní přírodovědné studie, které začaly na středních školách na přelomu 60 a 70 let, zjistily, že čtrnáctiletí žáci jsou podprůměrní a maturanti dosahují posledních výsledků ze všech zemí. V Mezinárodních testech matematiky, které začaly v 60 letech, dosáhli američtí středoškoláci posledních výsledků ze všech zemí. V Mezinárodní studii matematiky z roku 1982 se maturanti umístili téměř ve všech testech na posledních místech. Pokud jde o testy PISA, američtí studenti, umísťující se na posledních místech, jednoduše následují vzorec, který je konzistentní už posledních 50 a více let.“

Další testy v oblasti New Yorku ukazují, že méně, než polovina všech studentů ovládá angličtinu a matematiku, a v některých oblastech je to dokonce jen 13 %. Tak je tomu ve většině země. Gramotnost je na většině amerických středních škol okrajová. V článku zveřejněném v **San Jose Mercury** v roce 2001 bylo zdokumentováno, že 75 % maturantů kalifornských středních škol neumí číst dostatečně dobře na to, aby složili maturitní zkoušku.

Citace z jedné zprávy:

„V říjnu 2013 vydala OECD novou globální zprávu, podle které se Američané umístili hluboko pod světovým průměrem téměř ve všech ukazatelích dovedností. V matematice, čtení a řešení problémů založených na technologiích si Spojené státy vedly hůře než téměř všechny ostatní země...“

V základní gramotnosti, schopnosti porozumět základnímu psanému textu a používat jej, dosáhlo 80 % Američanů pouze úrovně 2 z 5. A v matematice a numerických dovednostech, tedy používání čísel v každodenním životě, jsou na tom hůře... a 10 % z nich dosáhlo nižší úrovně než 1.

Horší byla i technologická gramotnost a schopnosti. V řešení problémů

v technologickém prostředí a v používání „kognitivních dovedností potřebných k řešení problémů“ byli Američané na dně.“

A to dno je v matematice, slovní zásobě, používání jazyka a technologiích.

Začátkem roku 2014 přinesl deník **Washington Times** zprávu, že nové studie a výsledky testů SAT přesvědčivě dokazují, že naprostá většina amerických maturantů z roku 2012 není připravená na vysokou školu a výsledky testů SAT se propadly na nejnižší úroveň za posledních více než 40 let. Výsledky zkoušek, které zveřejnila **College Board**, odhalily, že pouze 39 % studentů, kteří plánují studovat na vysoké škole, je nějakým způsobem připraveno na svět vysokoškolského vzdělávání. Více než 60 % z nich projevilo funkční negramotnost, když neuspělo v části testu zaměřené na čtení, a jen o něco lepší výsledek dosáhlo v matematice a psaní.

To znamená, že většina amerických vysokoškoláků dosáhne v nejlepším případě známek C nebo D a že velká část z nich buď propadne, nebo bude falešně promována bez zásluh a znalostí. A míra předčasného ukončení studia je krutá. Ve Washingtonu, hlavním městě státu, nedokončí studium téměř 70 % vysokoškolských studentů.

Myslím, že v rámci takové první kapitoly po úvodu ohledně statistických údajů a zpráv, by to stačilo, abychom se nezačali nudit, protože statistika nuda je, má však cenné údaje, ale těch údajů je víc než dost na to, abychom se přesvědčili na začátku o tvrdé realitě.

Jen na konec této kapitoly uvedu ještě jeden údaj. Věděli jste třeba, že 110 školních dnů ze 182 v roce, je v amerických státních školách věnováno testům? Zhruba dvě třetiny výuky se píšou testy, než aby se školy věnovaly soustavnému vzdělávání. Jak se vyjádřil jeden přispívající Američan na internetu v diskuzi: „*Je to jako když vážíte krávu dvakrát za den, ale nikdy ji nenakrmíte.*“

Znalost angličtiny

Zabýváme se anglickým jazykem a posloucháme, jak vysoce postavený americký pedagog, doktor z **Harvardu**, vysvětluje, proč pouze 39 % všech studentů, kteří se zúčastnili přijímacího testu SAT na vysokou školu, dosáhlo dostatečně dobrých výsledků, aby byli považováni za připravené na vysokou školu. Ve svém malém mediálním výstupu tento pedagog z Harvardu pronesl, že tato skutečnost ukazuje americkým pedagogům, v čem se musí zdokonalit cituji:

„Správný výraz je „zaměřit se“, jako u naváděcího zařízení, zaměřit se na správné místo nebo nás na něj přivést, vlastně nás dovést domů. To znamená brousit ostří, ale pro Američany, kteří neumějí, nebo nemohou, číst, je zvuk podobný a nedbalost odpovídá za zbytek.“

Kritici se na to vrhli, ale pedagog z Harvardu i další „pedagogové“ takovou hloupou chybu obhajovali tvrzením, že jazyk je živý a proměnlivý a mění se. Aby toho nebylo málo, další pedagog, tentokrát odborník na vzdělávání z **Dukeovy univerzity**, nám oznámil, že naše kritika nekvalitního vzdělávání a pedagogů, by pravděpodobně „zadusila demokracii“. Báječné zdůvodnění že?

Navzdory veškeré marketingové propagandě a rétorice je klesající kvalita amerického školství na Západě dobře známá. Není žádným tajemstvím, že Spojené Státy už po mnoho desetiletí „otupují“ své školství na všech úrovních, důsledně snižují státní financování. To má za následek menší počet učitelů, větší třídy, horší vybavení, nižší platy a kvalitu učitelů a neustále se snižující úroveň vzdělávání. Stačí jen rychle vyhledat na internetu stovky studií a alarmujících zpráv o výrazně zhoršené kvalitě amerického školství. Jak poznamenal **John Kozy** cituji:

„Ve skutečnosti hromady důkazů ukazují, že Američané jsou stále hloupější. Lidé, kteří absolvovali střední školu od doby, kdy byla vynalezená kapesní kalkulačka, nedokážou v hlavě spočítat ani jednoduché sčítání, odčítání a násobení. Mnoho lidí závislých na internetu má problém přečíst cokoli složitějšího než tweet.“

A přesně o to jde. Minimalizovat jazyk na každodenní potřeby bez meta-fyzických abstraktních výrazů, které by nějak odrážely stav duše, popisov-

valy mentální odraz našich myšlenek. Místo toho prázdné skořápky, které vtěsňají své pocity do 150 znaků na **Twitteru**.

Obdobně vyjádřil **George Orwell** ve svém nesmrtelném antiutopickém románu 1984 snahu totalitářů u takzvaného newspeaku, který vznikal oklešťováním, otesáváním a degradací původního jazyka. Jeho konečným cílem bylo zúžení rozsahu myšlení lidí. „*Je to krásné ničit slova. Samozřejmě největší odpad je u sloves a přídavných jmen, ale jsou i stovky podstatných jmen, která by se dala vyřadit také,*“ říká jedna z postav románu. Náhoda? Nemyslím si. Takto režim znásilňuje jazyk. Redukuje ho na minimální potřeby. Jde o subtilní záležitost.

Mýtus o kritickém myšlení

Propagandistická mašinérie se silně zaměřuje na mýtickou nadřazenost amerického vzdělávacího systému, ale Američané se už neučí schopnostem kritického myšlení, které jsou potřebné k tomu, aby prohlédli předkládané lži. Jeden z autorů poukázal na to, že americké státní školství drtí děti tak dlouho, dokud nevystudují s malou kreativitou nebo zvědavostí, a dále uvedl, že *„takoví lidé nikdy nebudou informovanými občany a většinou z nich to může být jedno“*.

To vše podrobně prozkoumal a zdokumentoval **John Gatto**, který byl nominovaný na titul Učitel roku státu New York a města New York a který mezitím opustil učitelskou dráhu s tím, že už není ochoten škodit dětem tím, že je učí v americkém veřejném školství.

V roce 2013 napsal **Jeff Schweitzer** do britského **Guardianu** článek s názvem „Bůh stvořil gravitaci“, ve kterém vyjádřil politování nad smutným stavem amerického školství a do značné míry obvinil náboženství z nedostatku inteligentního zaměření. Přitom předměty jako přírodní vědy jsou v amerických školách stále v 17 století. Jeff Schweitzer uvedl, že zatímco zbytek světa se vzdělává, Američané tráví čas diskusemi o tom, jak jsou výjimeční a úžasní, což má za následek, že Američané jsou jedničkou pouze v bludech. Cituji: *„Ponoření do této pustiny vědecké negramotnosti kráčíme stále dál směrem k teokracii... překrucujeme dějiny, abychom naše děti indoktrinovali příběhy o bohu a gravitaci.“*

Vzdělávací debaty jsou stejně jako všechny ostatní založené spíše na víře než na logice. Jeff Schweitzer v britském Guardianu dále napsal, že *„jediným způsobem, jak dnes Američané mohou podpořit jakýkoli svůj postoj, je jednoduše co nejhlasitěji prosazovat svou nadřazenost. To se omezuje na dětské záchvaty vzteku typu „já mám pravdu, vy se mýlíte, já vyhrál“*.

Protože americké školy nevyžadují od studentů kritické myšlení a řešení problémů už od útlého věku, jsou studenti ztraceni v univerzitních učebnách, když jsou o několik let pozadu a zápasí se základy čtení a porozumění. Mnozí američtí pedagogové si stěžují, že méně, než čtvrtina jejich studentů vůbec neovládá základní dovednosti, jako je matematika a čtení s porozuměním,

že se nikdy neučí originálními myšlenkami nebo metodami učení, které by je připravily na vysokoškolské studium.

Jeden z pedagogů prohlásil: „*Moji bývalí učitelé mě jednoduše nenutili přemýšlet na vyšší než základní úrovni, aplikovat pojmy, posunout se dál než k memorování faktů a čísel.*“

A studenti tento tlak samozřejmě cítí velmi silně. Jeden student prvního ročníku vysoké školy řekl: „*V podstatě jsem si myslel, že jsem hloupý. Prostě jsem si říkal: Co je se mnou špatně? Možná tu nemám co dělat.*“

Jiný student řekl: „*Na vysoké škole to sám nezvládneš. Potřebuješ veškerou pomoc, kterou můžeš dostat.*“

Jedna studentka, která se cítila pozhnaná tím, že měla v posledním ročníku střední školy dobrého učitele, řekla: „*Mám pocit, že to bylo příliš pozdě. Prostě nestačilo mít takového učitele jen jeden rok.*“

A nejsou to jen studenti, kteří jsou v této situaci. V deníku **New York Post** vyšel zajímavý článek s názvem „Dospělí ve Spojených Státech jsou hloupější než průměrný člověk“, ve kterém se částečně uvádí: „*Už dlouho je známé, že se americké školní děti ve srovnání se zahraničními vrstevníky příliš neměřily. Nyní se objevil nový zvrat: ani dospělí nejsou takoví. V matematice, čtení a řešení problémů s využitím technologií, což jsou všechno dovednosti považované za klíčové pro globální konkurenceschopnost a ekonomickou sílu, dosáhli dospělí Američané v celosvětovém testu nižších výsledků, než je mezinárodní průměr.*“

Studie také zjistily, že překonat nedostatek znalostí, gramotnosti a dalších překážek je ve Spojených státech v průměru mnohem obtížnější než v jiných zemích. Článek v **New York Post** pokračoval: „*Nejsou to jen děti, které potřebují stále více příprav, aby získaly přístup do ekonomiky, ale stále více i dospělí, kteří nemají dovednosti, aby se v ní udrželi. Američané dosáhli skóre směrem ke dnu v kategorii řešení problémů v prostředí bohatém na technologie, a to dokonce i v dovednostech, jako je používání myši“, čímž vzniká jakási „podtřída, velká skupina lidí, kteří jsou v podstatě nezaměstnatelní“.*

A ještě jednou: „*Čtvrtina Američanů se nikdy nestala zdatnými v matematice. V Šanghaji a Koreji je srovnatelné číslo asi 6 %. Asi 7 % amerických studentů dosáhlo dvou nejvyšších úrovní vědeckého výkonu, zatímco například v čínské Šanghaji je to úžasných 27 %.*“

Rick Shenkman napsal zajímavý a poučný článek s názvem „Jak moc jsme hloupi?“, ve kterém píše: *„Zdá se, že Američané obecně nevstřebávají to, co čtou, slyší a sledují. Američané nedokážou ani vyjmenovat představitele své vlastní vlády. Chybu lze vysledovat v tom, že si pleteme bezprecedentní přístup k informacím s jejich skutečnou konzumací.“*

Uvedl, že v poválečném období začali sociologové systematicky měřit, co Američané skutečně vědí, a už tehdy byly výsledky jejich projevené neznalosti zdrcující. Dále tvrdil, že průzkumy ukazují, že úroveň nevědomosti Američanů zůstává v čase konstantní a že podle některých měřítek *„jsou dnes Američané hloupější než jejich rodiče před jednou generací. Mladí lidé ... vědí dnes méně, než mladí lidé před čtyřiceti lety“*.

Situace je tak špatná, že když v roce 2003 Strategická pracovní skupina pro vzdělávání zkoumala znalosti Američanů o světovém dění, dospěla k závěru, že citují:

„neznalost Američanů ... je tak velká, že představuje hrozbu pro národní bezpečnost“.

Ale podle **Paula Krugmana**, který je v **New York Times** rezidentem v oboru citují: *„kdybyste měli „vyjádřit velikost Spojených států jedním slovem, bylo by to slovo vzdělání“*.

S Krugmanem nesouhlasí jiní, kompetentnější a znalejší lidé. **Donald Kagan**, bývalý rektor univerzity **Yale**, pronesl v roce 2013 závěrečnou řeč, ve které uvedl, že americké univerzity své studenty zklamávají, že učební plány jsou nevhodné a „nesoustředěné a roztříštěné“, kampusy „jakési kulturní prázdno s neznalostí minulosti“ a že „vyučující s netypickými názory“ jsou vzácní. Snad nejdůležitější je, že Kagan prohlásil:

„Na univerzitě musí existovat intelektuální rozmanitost. Pokud [ji] nemáte, nejde jen o to, že jste ochuzeni o poznání některých věcí, které byste mohli znát. Jde o to, že jste ochuzeni o testování věcí, které znáte nebo o kterých si myslíte, že je znáte nebo v ně věříte, takže vaše znalosti jsou povrchní.“

V tomto výroku měl tento muž přesnou pravdu a odrážel jedno z nebezpečí dnešního amerického života, kterou začínáme citelně sledovat i u nás v Česku. Naprogramovanou a propagovanou uniformitu myšlení, která děti zbavuje možnosti jakkoli testovat platnost svých, většinou hloupých přesvědčení. Takto prosazovaná a neustálá propaganda poskytuje pouze jaké-

si kolektivní posilování ideologie a vytváří neproniknutelné hranice mysli. Prostomyslné lpění na jediné ideologii zužuje pohled na věc a ochromuje schopnost jasného a autentického kritického myšlení.

Jak napsal jeden autor, cituji: *„úzce dodržovaná ideologie se stává mentální lokalitou se stejně reálnými hranicemi, jako jsou hranice geografické. Považujeme-li americký nacionalismus za všudypřítomnou moderní ideologii, existuje ve skutečnosti přímá souvislost mezi hranicemi vyvolanými v mysli a hranicemi v terénu“.*

Znásilnění jazyka k systémové propagandě

Systému a ruku v ruce prosystémovým korporátním médiím se podařilo docílit stavu ve společnosti, který jakoukoli kritiku staví do světla netolerance a diskriminace, a to je ten svatý grál jakékoli menšiny, která musí svou existenci a své působení spojit s těmito magickými slůvky tolerance, diskriminace nebo jakoukoli nepohodlnou informací spojit s magickými slůvky jako hoax dezinfo konspirace nebo fake. Pokud se systému a zaplaceným žoldáckým korporátním médiím podaří v hlavách lidí vytvořit tato magická propojení, třeba autenticky kritickou informaci označit automaticky za hoax dezinfo konspirace nebo fake, nebo kritika migrace rovná se rasismus xenofobie, kritika LGBT rovná se homofobie, netolerance a diskriminace, tak to je ten svatý grál, kdy se už pak málokdo odváží kritizovat tyto privilegované menšiny, protože oni dokázali propojit jejich existenci s těmito magickými slůvky, které už v zárodku zamezují a popírají jakoukoli kritiku.

My se tu můžeme namáhat se sprádáním sofistických argumentů, tezí, názorů, ale jim stačí se pak jednoduše postavit, a zavřestět hoax dezinfo, fake konspirace, rasisti xenofobové extrémisti, a mají vystaráno. A lidé naprogramovaní těmito médii, kteří ta magická slůvka slýchávají ustavičně dnes a denně, to jako papoušci opakují po nich. Jakýkoli autentický kritik bude vhozený do této vystavěné připravené, opečovávané a udržované škatulky systémem. Systém prostě přišel na to, jak pomocí pár magických slůvek v zárodku zlikvidovat jakoukoli upřímnou oponenturu, jakoukoli autentickou kritiku.

V tom spočívá zásadní zdroj energie režimu a systému. Jeho síla a moc. Znásilnit jazyka přetvořit ho pro své účely. Dělal to tak veškerá propaganda. Je to typický znak totality a obrovské jazykové vítězství současného totalitního režimu.

Jeden velký filozof *Josef Pieper* napsal knihu s názvem *Zneužívání jazyka, zneužívání moci*. On velmi trefně poukázal na tom, jak popisujeme svět, tak když to odtrhneme od reality, tak potom se samotný jazyk stává nástrojem k zotročení masy a záleží to pouze na tom, kdo se toho jazyka zmocní. Ve chvíli, kdy někdo dosáhne významných mocenských pozic, a v odtrženosti od reality začne používat jazyk k demonizaci svých odpůrců, tak vítězí.

A to je přesně jev, kterého jsme svědky dnes. Náš totalitní režim, totalitní systém využívá jazyk k diskvalifikaci a démonizaci svých odpůrců. Má připravené škatulky, kterými dnes a denně indoktrinuje nejen dospělé konzumenty z korporátních médií, ale díky neomarxistickým zelenorudým neziskovkám proniká i do škol, aby ty děti podchytil včas. Aby se náhodou nezformovaly podle jiného ideologického klíče nebezpečného pro dnešní totalitní systém.

A přesně to proběhlo v Americe, a naprosto tvrdě se to kopíruje do Česka. Prázdné blábolení o kritickém myšlení, ale ve skutečnosti je to další past a nástraha systému. Protože upřímné opravdové a autentické kritické myšlení není připuštěné do veřejné debaty, je označené za hoax dezinfo konspiraci a fake. Připravené škatulky systému, kterému se podařilo zneužívat jazyk k démonizaci svých odpůrců.

Systém si pěstuje své placené debunkery a prosystémové trolly na sociálních médiích atd., kteří absolvují speciální kurzy. Na těch kurzech mají speciální výukové manuály, ve kterých se s těmito slogany a hesly učí pracovat. v rámci prorežimní propagandy a diskreditaci odpůrců. A když někdo není v debatě připravený na tyto jazykové fauly, kdy nás někdo začne kamenovat těmito hesly slogany, tak jsme argumentačně nahraní.

Už nejde o kritické myšlení, ale jde o útok ad hominem. Osobní invectivy, které nás vyřadí z debaty. Potom to dopadá i tak, že člověk, který má argumenty, tak ho nebaví být vystavený podobným primitivním urážkám, a proto nakonec do podobné uřvané debaty ani nejde. A režim systém má vyhráno. Vidíte tady nějakého oponenta? No nevidíte. Tak s tím všichni souhlasí.

Systém eliminuje autentické kritiky na černý index, a má vystaráno. Jde o vyprázdnění původních pojmů a změnu významů. Příkladem je třeba xenofobie. Úzkost z nepoznaného. To si režim vybral k označení lidí, kteří se mohutně vymezili proti masové migraci. Jenže my jsme viděli všude kolem sebe teroristické útoky, pouliční krádeže, vraždy a výbuch znásilnění žen. My jsme poznali, co obnáší masová migrace. Přesto nás režim označoval za xenofoby, tedy ty, kteří měli strach z nepoznaného. My jsme naopak věděli, co to obnáší, průvodní jevy jsme viděli všude na západě Evropy.

To je typická ukázka vyprázdnění původního pojmu slova xenofobie a nahrazení jeho významu. To jsem se ale zamotal už do lingvistických zá-

ležitostí, nicméně tohle probíhá i v Americe. Zrušení rodových koncovek on ona a nahrazení genderově neutrálních to ono. Pro nás něco iracionálního, ale představte si, že se narodí dítě, které se takto učí už od narození. Pro něj je nepředstavitelné zase používat rodové koncovky. To dítě je genderově neutrální.

Přesně takhle lze ideologii vetkat do každodenního jazyka. Přetvoření a znásilnění jazyka, zneužití jazyka pro účely systémové propagandy, a hlavně demonizaci nositelů toho autentického kritického myšlení.

Vzdělávat či indoktrinovat?

Karl Weiss napsal vynikající a pronikavý článek, který vyšel v německém **Berliner Umschau** v říjnu 2009; některé jeho postřehy tady ocitují. Karl Weiss začal upadajícím americkým vzdělávacím systémem a uvedl: *„Vzdělávací systém v Americe se nepodobá systému téměř žádné jiné průmyslové země. Bezplatné vzdělání je dostupné pouze na základních a středních školách; mimo ně jsou komunitní a technické vysoké školy a univerzity tak drahé, že děti z nižších socioekonomických vrstev mají jen malou šanci je navštěvovat, pokud nejsou „nadané“ a nedostanou stipendium. Vzdělání poskytované veřejným školským systémem je často natolik podřadné, že absolventi, kteří si nemohou dovolit lepší školní vzdělání, mají jen malou šanci získat znalosti a dovednosti potřebné k tomu, aby mohli vést plnohodnotný život. Místo toho se zaměřuje na produkci nacionalistických tupců, kteří neznají nic jiného než svou vlastní zemi.“*

Dále uvedl, že jedním z výsledků je hluboce rozdělená společnost s kapitalisty a bankéři na jedné straně a nevzdělanými a nižšími vrstvami na straně druhé. To Karl Weiss má za následek to, co nazval *„společností síly, která je tak prostrháná násilím, že jakékoli jiné hodnoty mají jen malý nebo žádný význam“*, a všechno je zakořeněné v křesťansky založené černobílé soutěži *„pes kouše psa“*, která vytváří pouze vítěze a poražené.

Weissovo tvrzení o „nacionalistických tupcích“ je přesné nejen pro americký vzdělávací systém, ale tento proces je univerzální v celém národě. Vzdělávací materiály ve Spojených Státech jsou z velké části propagandistickými nástroji, jejichž cílem není vzdělávat, ale indoktrinovat.

V úžasně neupřímném, ale znepokojivém způsobu propagandy, ve kterém Američané vynikají, se na jedné vzdělávací webové stránce objevilo následující tvrzení citují:

„Zatímco právníci, lékaři a učitelé obvykle absolvují další školu, programátoři, zdravotní sestry a automobiloví technici mohou být kvalifikováni pouze s jedním nebo dvěma roky studia“. Lékaři „obvykle“ absolvují „další školní docházku“.

To zní, jako kdyby si někteří, ale ne všichni studenti medicíny dělali na úrovni třetího ročníku nějaké domácí úkoly navíc, ale lékaři ve většině zemí

potřebují k získání titulu MUDr. vysokoškolské vzdělání a další čtyři roky vyčerpávajícího lékařského výcviku, a přesto se to srovnává s automechaniky, kteří mohou být kvalifikováni pouze s jedním rokem studia.

Toto překategorizování se náhodnému čtenáři může zdát triviální, ale tato antiintelektuální jazyková magie přeprogramovává Američany s velmi znehodnoceným hodnocením univerzitního vzdělání. Nyní je americká kadeřnice a manikérka vyškolená na stejné úrovni kompetencí jako gynekolog, až na tu trochu „školní docházky navíc“.

Množství mytologické propagandy a marketingu obklopujícího americké školství je ohromující. **Shailendra Raj Mehta**, hostující profesor na **Dukeově univerzitě**, napsal jeden z nejnesmyslnějších článků, které jsem za poslední roky viděl, s názvem Tajemství úspěchu Harvardu, ve kterém napsal: „*Žádná země nedominuje žádnému odvětví tak, jako Spojené státy dominují vysokému školství*“.

Podle něj je v žebříčku světových univerzit 17 z 20 nejlepších univerzit na světě amerických. Přitom Harvard je na prvním místě s výrazným náskokem, což přičítá „americkému inovativnímu modelu řízení vysokého školství“. Netuším, co by to mělo být, ale nemůže to být dobré. Nevím přesně, na jakých serverech jsem to zahlédl, ale Harvard byl původně založený jako náboženský výcvikový tábor, který měl produkovat misionáře pro jejich hereze, nikoliv někoho „vzdělávat“.

A stejně jako u všech žebříčků všude jinde si Američané vybírají hru, určují všechny parametry, stanovují pravidla, rozhodují o systému bodování a pak hru vyhrávají. Americké univerzity nejsou v žebříčku tak vysoko proto, že by byly nejlepší; je to proto, že Američané určili pravidla hodnocení tak, aby se dostali na vrchol.

Ve skutečnosti se v nedávném, inteligentnějším a méně zaujatém zkoumání systémů vysokoškolského vzdělávání Spojené Státy umístily až na 15 pozici.

Universitas 21, skupina 27 univerzit z celého světa s intenzivním výzkumem, vytvořila mezinárodní systém hodnocení kvality vzdělávání na základě národní kupní síly. Jeden z předních výzkumníků této skupiny Universitas uvedl, že navzdory relativně nízkému příjmu na obyvatele, třeba Čína „fenomenálně“ investovala do svých špičkových univerzit, díky čemuž jsou

teď čínské univerzity „vážnými hráči“ ve výzkumu a dalších oblastech. To mnoho lidí na západě nechce slyšet, ale je to tak.

Ocituji vám úryvek, který napsala **Sarah Brownová** a který byl převzatý z kanadského deníku **Globe and Mail** v reakci na článek New York Times o tom, že studenti Harvardu vždycky dostávají jedničky cituji:

„Protože jsem navštívila jak Harvard, tak Torontskou univerzitu, mohu konstatovat, že mezi oběma školami jsou dva rozdíly:

Na Harvard je mnohem těžší se dostat, zatímco z Torontské univerzity je mnohem těžší se dostat, tedy s titulem a slušnými známkami. Na Harvardu musí vysokoškoláci absolvovat pouze čtyři prezenční kurzy ročně, aby získali titul, a mají delší školní rok na přípravu ke zkouškám. Na torontské univerzitě je třeba absolvovat pět prezenčních kurzů a školní rok je mnohem kratší.

Atmosféra na Harvardu je poměrně „venkovsky klubová“ a poklidná, zatímco na Torontské univerzitě je to vyloženě nátlaková záležitost. Na Torontské univerzitě platí nepsaná zásada, že 20 % studentů v každé třídě dostane nedostatečnou. Na Harvardu dostává většina studentů minimálně jedničky. Ve skutečnosti, aby člověk dostal cokoli menšího než dvojku, musel by vynechat zkoušky a neodevzdat úkoly.

Pokud jde o přijetí na Harvard, nejvýznamnějším faktorem je, zda jste takzvaným „dědicem“, což znamená, že pokud váš otec, matka nebo sourozenec chodili na Harvard před vámi, můžete se tam dostat, jako stovky jiných, i s průměrnými známkami ze střední školy. Nepřekvapuje mě, že současní studenti Harvardu mají pocit, že si za svou investici 100000 dolarů zaslouží jedničky; kdyby byli nuceni soutěžit se studenty na torontské univerzitě, mnozí by v nejlepším případě dostali jen trojky.“ A mnozí by neuspěli.“

Hloupější než průměr

Teď si představte, že existují Američané, kteří získali bakalářský titul na Kalifornské univerzitě se zaměřením na, a to si nedělám legraci, pletení košíků a keramiku. V Americe se tomu říká vzdělání. Pletení košíků. To je asi tak stejné, jako když vám udělí magisterský titul, když se naučíte plést svetr.

Přibližně ve stejné době provedla jedna americká průzkumná firma celonárodní průzkum a mimo jiné zjistila, že plných 75 % Američanů nedokáže najít svou zemi na mapě světa. Podobné studie se od té doby mnohokrát opakovaly a jejich výsledky mezi dospělými a studenty všech stupňů včetně univerzit byly v podstatě stejné: přibližně 75 % Američanů nedokázalo najít ani svou zemi, ani Kanadu.

Jedna z nejznámějších zmínek o této ohromující úrovni americké neznalosti zazněla v americké státní televizi během soutěže Miss Teen Spojené Státy, kdy byla jedna z finalistek, Miss Jižní Karolína **Caitlin Uptonová**, dotázaná, proč většina Američanů nedokáže najít svou zemi na mapě světa. Ocituju vám její odpověď, která byla zveřejněná na YouTube a získala více než 40 milionů zhlédnutí: (Stále ji můžete najít. Stojí za zhlédnutí cituji:

„Já osobně si myslím, že Američané ve Spojených Státech toho nejsou schopní, protože, ehm, někteří lidé tam v našem národě nemají mapy. A ehm věřím, že naše ehm vzdělání, jako například ehm Jižní Afrika a ehm Irák, všude, jako například, a, věřím, že by mělo naše vzdělání tady ve Spojených Státech, by mělo pomoci Spojeným Státům, ehm nebo ehm mělo by pomoci Jižní Africe a mělo by pomoci Iráku a asijským zemím, abychom byli schopní vybudovat budoucnost pro naše děti.“

Jestli vám tohle neřekne, co potřebujete vědět o kvalitě amerického školství, tak už nevím, co by mělo. Nejen neznalost, ale i zjevná funkční negramotnost takového člověka je ohromující.

Negramotnost v USA

Americká média zaplavují národ i svět tou nejúžasnější propagandou a vymyšlenými pohádkami o kvalitě národního školství. Spojené Státy se kdysi chlubily, že mají nejvyšší procento obyvatel s vysokoškolským vzděláním. Nevím, zda toto tvrzení bylo někdy pravdivé, ale nakonec se stalo nepravdivým, takže Američané posunuli cílovou pásku.

Dnes je ve všech statistikách, včetně statistik samotné americké vlády, jako vysokoškolák uváděný každý, kdo má jakoukoli akreditaci vyšší než středoškolské vzdělání (včetně dokonce jednoročního kadeřnického diplomu, kterému říkají „associate degree“). Takže ve Spojených Státech stačí, když máte kurz paličkování krajek pořádaný příslušnou univerzitou, a už jste hodnocený jako že máte vysokoškolské vzdělání.

To je pro většinu Evropy, natož tedy pro naši přísnou tradici, naprosto nepochopitelné. A platí to i pro kurzy zaměstnavatelů. Můžu to přirovnat asi tak, jako kdybychom u nás absolvovali třeba kurz bezpečnosti práce nebo nějaký jiný kurz ve **Škodě Mladá Boleslav** jako našeho zaměstnavatele, tak už bychom byli v západních tabulkách i těch amerických zařazeni do terciálního vzdělávání.

Stejně tak Spojené Státy uvádějí nejvyšší úroveň gramotnosti na světě - 99 %. Skutečně záviděnihodné. Ale když si pak přečteme drobným písmem na konci zveřejněné vysoce ceněné „definitivní studie“, která má dokumentovat americkou vzdělanostní převahu, co zjistíme? Stejně jako v případě ekonomických statistik a všech ostatních srovnání, která Spojené Státy produkují, objevíme zmanipulované a zfalšované údaje. V těchto takzvaných studiích vypracovaných americkou vládou a jejími vzdělávacími institucemi Američané jednoduše zkreslili fakta, aby se mohli umístit na předních místech. V případě funkční gramotnosti je postoj Spojených Států následující cituji:

„U vysoce rozvinutých zemí nebo zemí s vysokými příjmy, kde nebyly shromažďované statistiky gramotnosti, se předpokládala míra 99 %.“

Takže Američané jen proto že jsou vysoce rozvinutá země, tak jen proto předpokládají úroveň gramotnosti 99 % a nepotřebují to dokazovat statistikami. Inu jak vědecké že? Můžeme se oprávněně ptát, proč se Američané neobtěžovali sbírat statistiky. Důvodem je, že ve všech studiích vědci zjistili,

že míra funkční negramotnosti ve Spojených Státech činí téměř 25 % celkové populace. Přitom míra negramotnosti dospělých v mnoha amerických městech, jako je Detroit, byla zdokumentovaná na úrovni téměř 50 %, což je na hony vzdáleno fiktivní „předpokládané“ 99 % gramotnosti.

V mnoha dalších velkých městech, jako je New York, čtou velké skupiny obyvatel pod úrovní třetí třídy a nemají žádné matematické ani jiné dovednosti. Takže oficiální statistika praví, že negramotnost Američanů je zhruba 25 %. Tedy čtvrtina Američanů neumí číst a psát. Pro Evropana něco naprosto nepochopitelného.

Vysoce ceněný Národní průzkum gramotnosti dospělých zjistil, že na nejnižší úrovni gramotnosti funguje celkem téměř 25 %, tedy asi 50 milionů z dvou set milionů dospělých Američanů. V článku zveřejněném v San Jose Mercury v roce 2001 bylo zdokumentované, že 75 % maturantů kalifornských středních škol neumí číst dostatečně dobře na to, aby složili maturitní zkoušku. V základní gramotnosti, schopnosti porozumět základnímu psanému textu a používat jej, dosáhlo 80 % Američanů pouze úrovně 2 z 5. Situace je tak špatná, že 75 % společností z žebříčku Fortune 500 musí svým zaměstnancům, ze kterých velká část jsou absolventi vysokých škol, poskytovat určitou úroveň nápravy.

To jsou skutečná fakta o gramotnosti v USA. Proto se Američané rozhodli, že změní metodiku posuzování gramotnosti, protože předtím vypadali velmi špatně. To vedlo mimochodem k rezignaci ministrů Německa, Francie atd., kteří s tím nesouhlasili. Změna kritérií a parametrů vzdělávacích tabulek, kterou si prosadili Američané, vedla k tomu, že zatímco ostatní země v těch nových světových statistikách propadly, Amerika prudce stoupla.

Jednou z takových pikantností bylo, že si tam Američané prosadili otázku v rámci té obecné gramotnosti, jak se člověk dovolá do Washingtonu D.C. V tu ránu jim samozřejmě naskákaly body, zatímco v Evropě se asi nikdo ve školách nikdo nevyučuje, jak se dovolat do Washingtonu D.C. A toto je jen příklad, jak se dá čarovat s leccíms.

Protože dříve byla položena třeba otázka, a děti ji musely vyplnit. Zatímco pak se začaly prosazovat testy se zatrháváním A B C nebo D, jako je to právě v těch amerických školách, a například některé evropské země se takových průzkumů odmítly účastnit. Třeba Francie, která nebyla zvyklá, že

by děti ve Francii odpovídaly na takovýto systém. My jako Česko jsme se k tomu připojili, a pak jsme byli úplně na chvostu, protože na to naše děti taky nebyly zvyklé. Dnes už je to běžné, ale dříve to tak nefungovalo že vyber A B C nebo D. Takže takto se dá čarovat s těmi vzdělávacími tabulkami, když chceme někoho posunout dopředu a jiného zase na chvost. A to se týkalo té gramotnosti.

O vážném problému gramotnosti v Americe bylo vydané nespočet knih a akademických studií. Ale jak to tak bývá, nezávislá a objektivní korporátní média tato fakta ignorují a nadále, stejně jako Paul Krugman, krmí svět hloupým utopickým tvrzením, že Spojené Státy jsou světovou špičkou ve vzdělání, ačkoli nic nemůže být vzdálenější pravdě.

Více než 25 % Američanů věří, že Slunce obíhá kolem Země, ale jeden americký publicista napsal, že to vlastně není nic špatného. Tvrdil, cituji: *„Za prvé, velká většina lidí v historii tomu věřila. Za druhé, není to problém, který by zasahoval do každodenního života kohokoli. Souřadnice bychom si měli vybírat kvůli pohodlí, ne kvůli dogmatu.“*

Kanaďané: Výsměch americkému vzdělání

V Kanadě existuje populární televizní osobnost jménem **Rick Mercer**, který se s kamerovým štábem vydává do Spojených Států na křížovou výpravu, aby satirizoval skutečnou úroveň vzdělání Američanů. Jeden z jeho charakteristických pořadů se jmenoval Talking to Americans (Hovory s Američany), ve kterém vedl náhodné rozhovory s průměrnými Američany a vyprávěl jim pobuřující historky o Kanadě, které nevyhnutelně přijímali jako pravdivé.

V jednom z pořadů se Mercer Američanů ptal, kolik stran má trojúhelník: Jedna z obětí amerického vzdělání odpověděla: „Žádný. Trojúhelník nemá žádné strany.“ Jiný odpověděl: „Čtyři.“ Zeptal se jich, zda je film „Hvězdné války“ založen na skutečném příběhu; mnoho Američanů odpovědělo kladně. Nejen Kanaďané se vysmívají americké nevzdělanosti a nedostatku vzdělání. V amerických nočních talk show se podobné věci dějí často, zesměšňují pověstnou nevzdělanost vlastních občanů a tvrdí, že stačí mluvit s deseti, maximálně dvaceti Američany, aby se našlo pět hloupých, kteří nic nevědí. To je tak známé, že v Evropě se „Američan“ rovná ignorant. Přitom tato dvě přídavná jména jsou považovaná za rovnocenná a synonymní.

Zaplat' si diplom, ne vědomosti!

Ron Unz napsal v časopise **The American Conservative** vynikající a poučný článek s názvem *The Myth of American Meritocracy* (Mýtus americké meritokracie), ve kterém podrobně popsal problémy s přijímáním na špičkové americké univerzity a citoval i další studie, ze kterých vyplývá, že v tomto procesu hrají roli různé preference a předsudky, včetně peněz. Přitom na většině univerzit, včetně Harvardu, platí při přijímání „cena za peníze“, což znamená, že za značný příspěvek je přijatý i hloupý student bez zvláštních schopností.

Ron Unz Napsal, že představa, že by bohatá rodina koupila svému synovi vstup na francouzské *Grandes écoles* nebo na nejlepší japonské univerzity, by byla absurdní.“

Zmínil se také o Číně a potvrdil, že čínské *gaokao* je přísně založeno na zásluhách a nikdy nebylo zkorumpované prospěchářstvím a po 1300 let se udržuje „pozoruhodně čisté“. Potvrdil to, co mnozí už vědí, že tento nezkorumpovaný systém může být jedním z důvodů, proč tolik bohatých Číňanů posílá své „mdlé a líné“ potomky studovat na Západ. Podle jeho slov „zapsat je na třetířadou čínskou univerzitu by bylo obrovským ponížením, zatímco naše vlastní zkorumpované přijímací praktiky jim zajistí snadné místo na Harvardu nebo Stanfordu, kde budou sedět po boku dětí **Billa Clintona**, **Ala Gora** a **George Bushe**“. Jednou ze závěrečných poznámek Rona Unze bylo, že přijímací řízení na špičkových amerických univerzitách funguje na principu „ideologie a rozmanitosti zmírněné korupcí“, což není to, co mnozí Číňané od propagandistické mašinérie očekávali.

Mělo by být naprosto zřejmé, že tato svědectví a zkušenosti a nespočetné tisíce podobných nelze nijak sladit s tvrzeními, že Spojené Státy „dominují vysokému školství“, přinejmenším ne v pozitivním smyslu. A tak, s patřičnou omluvou Paulu Krugmanovi, pro ty z vás, kteří zoufale touží „vyjádřit velikost Ameriky jedním slovem“, by tímto slovem mělo být „žvásty“, nikoliv vzdělání. Americkým dětem se po celou dobu studia vnucuje nezdravá sebedůvěra v jejich vlastní schopnosti; výsledkem je to, čemu se u dospělého člověka říká arogantní blbec. Od toho vzniklo po světě hanlivé označení ignorantský Američan. Uřvaný, vysmátý v přesvědčení, že většina je tu od

toho, aby mu sloužila, a on je v blahosklonném rozmaru může poučit o tom, jak to v Americe chodí.

Ale opět a znovu podotýkám, není to nic paušálního, protože znám spoustu skutečně hodných milých a empatických Američanů, pro které by tohle naprosto vůbec nesedělo. Hovořím o průměrnému Američanovi jako produktu amerického vzdělávacího systému. On sám za to ani charakterově nemůže, protože ho k tomu vychoval vlastní vzdělávací systém.

To se týká i dalšího amerického fenoménu. Důsledná ignorance kulturního odkazu Evropy. Historie a zeměpis se probírají jen ve vyšších třídách a pouze s ohledem na severoamerický kontinent. Děti vědí, že kdesi byl nějaký středověk, ale hovořit o něm déle než 10 vteřin by stěží dokázaly. Zato o sportu o basketballu nebo baseballu, to s vámi průměrný Američan bude zaníceně diskutovat hodiny. Ale určit hlavní město kterékoliv světové země, by byl úkol nad možností chápání většiny z nich, stejně jako například jmenovat začátek a konec Druhé světové války.

Podle deníku **Toronto Star** 55 % absolventů amerických středních škol nedokázalo jmenovat hlavní město Kanady a 75 % absolventů má potíže přepočítat si měsíční bankovní výpis. Co se týče přírodních věd, mají americké děti jen velmi povrchní povědomí o zákonech fyziky, mechaniky, optiky nebo elektřiny. Jen tak mohou v pozdějším věku sledovat hollywoodské filmy, aniž by měly šok z vědeckých nesmyslů, kterými se ty filmy hemží. Až do studia na College, což je jakási nižší forma univerzity, se také neučí jednotlivé předměty odděleně, ale dohromady pod společným názvem science neboli vědy, což obsahem i formou připomíná předmět vlastivědu z páté třídy české základní školy. Matematika je nahrazená jakousi para-vědou, kde se učí stavět domečky z krabiček a počítat čtverečky na papíře.

6 základních jevů indoktrinace ve školství

Ve školství se chystá obrovská digitalizace, která znamená proudění dat ze všech škol na ministerstvo, a potom samozřejmě dále do Bruselu. To není jediný průšvih v českém školství, protože ministerstvo školství chce v českých školách omezit takzvanou vnější diferenciaci a vnitřní selekci. To vypadá naprosto nepochopitelně, a člověk by si toho téměř ani nevšiml. To je právě ten účel, aby to uniklo naší pozornosti. Režimy to tak dělají, že totalita je ukrytá za fasádou nesrozumitelných slov, a hlavně jejich významu.

Co znamená vnější diferenciaci a vnitřní selekce ve školách? Vnější diferenciaci znamená, že bude velmi omezené odcházení žáků základních škol na víceletá gymnázia. V příštích letech se tento odchod má omezit na 10 až 5 %. Ano na jedné straně jsou tato víceletá gymnázia skvělá pro ty nadané talenty, ale na druhou stranu tato selekce odvádí ten důležitý konkurenční prvek druhého stupně základních škol na to víceleté gymnázium, čímž zbytek třídy poměrně logicky upadá. Chybí mu soupeř, se kterým by se mohl poměřovat. Je to klasické jako ve sportu. Pokud nesoupeříme s někým, kdo je lepší než my, tak nerosteme.

Co se týče té vnitřní selektivity, to zase znamená, že ve školách se nebude smět rozdělovat tak, aby byly třídy pro žáky, kteří jsou nadanější a potom pro žáky kteří jsou pomalejší. Jednoduše aby každý mohl jít svým tempem. Takže systém chce nadanější děti dát do integrovaných tříd, kde se samozřejmě rychlost výuky musí přizpůsobit těm pomalejším. Ti nadanější prostě postupně zakrní.

Když si ale seřadíme veškeré inovativní prvky ve školství, získáme děsivý vzorec soustavného ale cíleného snižování laťky vzdělání a osnov. Vedle určité až paranoické obavy nepřetěžovat dětské mozky, kdy učivo musí být hlavně fun, zábavné, což se dnes přehání, a učitel, aby byl skoro až animátor než učitelem, aby se při něm děti nezačaly nudit a aspoň ho brali na vědomí, tak tu máme 5 základních jevů simplifikace, které jsem seřadil. Těch jevů je samozřejmě více, ale protože tu nechceme trávit příliš mnoho času, vyjmenuji 6 základních jevů.

1. jev: Inkluze

Prvním prvkem je inkluze. To je předem prohraná bitva pro učitele. Spousta učitelů nezvládá už děti v první a druhé třídě, metodici, kteří inkluzi chystali, vůbec nebyli v praxi. Retardovanému dítěti, které vzdělávání nechápe, nepomůže ani deset asistentů, rozboří hodinu, je neúspěšné a neučí se, pak chodí po ulicích a páchá trestnou činnost. To je výsledek nezvládnuté inkluze u nás, ale ne všude to nefunguje.

Např. ve Skandinávii jsou děti s lehkým mentálním postižením začleněné v předmětech, ve kterých se jejich možné slabiny oproti většině kompenzují, mluvím o hudební, nebo výtvarné výchově, naopak v náročnějších předmětech se vyučují odděleně za přítomnosti speciálního pedagoga. To je přesně ten postup, který funguje, zatímco u nás se inkluze smíchala do jednoho eintopfu, do všech předmětů dohromady. Takže se u nás přistupuje k inkluzi z druhé strany, šoupneme všechny druhy postižení do běžných tříd, běžní učitelé dostanou krátkou speciální nalejvárnou, a porad'te si, a asistenti spíše na přidělené inkludované děti dohlížejí, než aby je učily tak, jak by to odděleně dělal speciální pedagog,

To má na ty děti velmi negativní dopad, protože tím v podstatě směřují k celoživotní invaliditě, k sociálním dávkám, protože ty informace jim nedokáže nikdo zprostředkovat tak, aby se něco naučily v té míře, kterou zvládnou. Třeba děti s lehkým mentálním postižením, které by mohly zastávat často i velmi kvalifikované manuální profese, ale protože platí ideologická poučka, že se musí vzdělávat společně, tak se tohle všechno těm dětem vlastně ubere. Česká inkluze vede ke zmaření jejich životních šancí se uplatnit alespoň v těchto manuálních profesích třeba na učilištích.

Tím spějeme k tomu americkému způsobu vzdělávání, kdy každý může dělat všechno, a pokud vůči tomu máme nějaké výhrady, tak nám hrozí obvinění diskriminace, takže ad absurdum, za chvíli budou moc neslyšící absolvovat konzervatoř, vozíčkáři sportovní gymnázium nebo nevidomí se budou moci stát piloty Boeingu, obézní stotřicetikilová žena se klidně stane baletkou, a kdybychom náhodou chtěli někomu takové právo na vzdělání odepřít, budeme čelit diskriminaci.

Dříve jsme byli na špici světového vývoje speciálního školství. Měli jsme s postiženými dětmi neuvěřitelné úspěchy. Ty mentálně postižené děti jsme během základní školské docházky dovedli k tomu, že byly schopné absolvovat učiliště a následně se integrovat do společnosti úplně přirozeně. Dnes se to všechno rozbouralo pod nátlakem anglosaského vzdělávacího systému. Třeba Velká Británie takto speciální školy nemá. A díky této mentalitě uvažování západu potažmo i Bruselu, se u nás takové speciální školy likvidují, protože oni to vnímají jako něco, co je segregační a něco co by být nemělo.

Ale bohužel plyne to z nepochopení, protože oni právě proto, že tohle vůbec neznají, tak netuší, jak se to dá dělat, a jen proto to odmítají. Proto se u nás tak mohutně tlačí veškerá inkluze horem dolem. I když tím vlastně přicházíme o něco, v čem byl náš vzdělávací systém světovou špičkou, co se týče integrace zejména mentálně postižených osob. Ale to bych už zacházel do podrobností, jen chci zdůraznit, že to jsou ty dva odlišné mentální principy pohledu na vzdělání, toho anglosaského britsko-amerického a toho našeho středoevropského. A my jsme kapitulovali pod nátlakem toho západního.

2. jev: Slovní hodnocení místo známek

Vedle toho panují snahy o zavedení varianty slovního hodnocení na všech školách. Touha soutěžit a být lepší, než ostatní postupně vyhasne. Šedivé stádo průměrnosti. Dravá soutěživost je klíčem k úspěchu, něco v budoucnu dokázat, být cílevědomým. To slovní hodnocení místo klasického známkování je také proces, který se kopíruje z Ameriky. Mnoho škol ve Spojených státech přestalo dávat známky, které mají jakýkoli význam, nebo úplně upustilo od klasifikace. To znamená, že neexistuje žádný způsob, jak posoudit pokrok nebo zlepšení.

Celostátní výsledky testů pro posouzení možného nástupu na vyšší nebo vysokou školu jsou na ústupu téměř všude, protože jsou stále častěji označované za rasistické, co do posuzování učení, založeného pouze na skutečnosti, že černoši mají horší výsledky než Asiaté a běloši. Motivuje vůbec děcka slovní hodnocení místo známky? Žádné jedničky nebo pětky, ale trojka za uchem? Stanou se děcka šedým stádem nudné PRŮMĚRNOSTI, které budou učit angažovaní Youtuberi a každý pátek budou demonstrovat za klima? Takže slovní hodnocení druhý jev.

3. jev: Zrušení maturit

Kromě toho padly návrhy na zrušení maturitní zkoušky dospělosti. Znamka z jednotlivých předmětů by se měla ZPRŮMĚROVAT z posledních tří vysvědčení a místo maturity by probíhala průběžná přezkušování během celého studia. Takže zrušení maturit je třetí jev simplifikace. Hlavně děcka nestresovat přílišným učením. 10 školních psychologů i tak netrpělivě stepuje před třídami. U každého dítěte se dá při troše dobré vůle nějaká ta porucha najít. Nebudeme nakonec plošně inkludování úplně všichni?

4. jev: Distanční výuka

Čtvrtým jevem simplifikace vzdělání souvisí s agendou Covidismu. **Ministerstvo školství** vydalo VYHLÁŠENÍ POKUSNÉHO OVĚŘOVÁNÍ OBSAHU, METOD A ORGANIZACE KOMBINOVANÉHO VZDĚLÁVÁNÍ V ZÁKLADNÍCH A STŘEDNÍCH ŠKOLÁCH. Jde o to, že se zvažuje začlenění hybridního vzdělávání na dálku v základních a středních školách do systému vzdělávání ČR i pro běžnou situaci.

Takže oni počítají výhledově s tím, že by ta kombinovaná výuka probíhala i v běžném stavu, nebyla by žádná pandemie covidu, a i přesto by probíhala výuka na dálku několik dní v týdnu. Víme, že došlo k výraznému poklesu znalostí a zapamatování výuky školáků během distančního vzdělávání v takzvané pandemii Covidu. Jaký tohle asi bude mít další vliv?

5. jev: Sociální a rasová rovnost

Pátým jevem, který se díky bohu u nás ještě pořádně neuchytil, ale všechno k tomu bohužel směřuje, je agenda rasismu vždy a všude včetně školství. Například školy v kalifornském San Francisku vynakládají přes 1 milion dolarů na změnu názvů 44 škol, uctívajících jedince, kteří byli zkoumaní pod drobnohledem kvůli rasismu a útlaku, a shledaní vinnými. Patří mezi ně např. *George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln a Paul Revere*.

Studenti londýnské **Univerzity orientálních a afrických studií (SOAS)** což je přední světový ústav zaměřující se na rozvojová studia, tak tito studenti se nechtějí učit o *Platónovi, René Descartesovi* nebo *Immanuelu Kantovi*, protože jsou bílí. Členové studentské unie této univerzity orientálních a afrických studií trvali na tom, že většina filozofů, o kterých by se měli v kurzech vzdělávat, má pocházet z Afriky či Asie, psal o tom britský server **The Independent**. Cílem této unie studentů je širší kampaň za dekolonializaci univerzity, na které jsou podle ní založené základy vědění vyučovaného v Británii.

A poslední příklad. V jednom okrese ve Virginii utratila místní školní rada 422500 dolarů za konzultanta, který měl aplikovat takzvanou teorii kritické rasy na nový instruktážní program, který bude povinný pro všechny zaměstnance a bude sloužit jako rámec pro výuku studentů. Například všechny učitelky z mateřských škol budou školené v takzvané sociální spravedlnosti v rámci kurzu, který sestavilo kontroverzní právnické centrum **Southern Poverty Law Center**. Školení o rozmanitosti bude integrované do všech ostatních úrovní. Výuka čtení, psaní a aritmetiky budou hrát druhé housle a ustoupí před sociální spravedlností.

Takže šestý jev hledání rasismu a rasové rovnosti ve školství. Rasová genderová a sociální rovnost, tři svaté grály neomarxismu. Třeba řediteli *Jimovi Bestovi* elitní soukromé školy **Dalton** v New Yorku rodiče zaslali dopis, ve kterém si stěžují, jak nově zavedený antirasistický učební plán byl závažným způsobem překroucený teorií kritické rasy a snahou o rovnost. V tom dopise se také uvádí cituji: „*každá třída se letos až fanaticky zaměřovala na rasu a identitu, hru na rasistické policisty v hodinách vědy, decentralizující*

bělost v hodinách výtvarného umění, učení o nadřazenosti bílých a sexualitě v hodinách zdravotní výchovy. Hodně hodin, které byly nevhodné z hlediska věku studentů, se více podobá korporátním školením s důrazem na citlivost než intelektuálním školním osnovám školy Dalton.“

A to je prosím pěkně elitní škola Dalton, jak to asi vypadá v těch průměrných státních amerických školách. V těch jevech postupného rozkládání a demontáže západního školství bych mohl pokračovat dál, ale myslím že těchto šest základních bohatě stačí k tomu, abychom si uvědomili trend.

Mladí svazáci, staří žebráci

Je zcela zřejmé, k čemu tato řízená destrukce vzdělávání vede. stát a vládnoucí elity nemají zájem vytvořit skutečně efektivní vzdělávací systém – takový, který by produkoval inteligentní, myslící a výmluvné jedince. Čím hloupější je populace, tím snadněji se ovládá. Tím lehčí je začínat nevyhratelné války, tím lehčí je začínat falešné pandemie, tím lehčí je indoktrinovat děti stupidní propagandou na toho hodného strýčka Sama, a zlého ruského medvěda nebo čínského draka. Tak si jen sedni, sněz si své chipsy, k tomu se koukni na **Netflix**, **Amazon Prime** nebo **HBO Go**, hraj si hry na chytrém telefonu a žer naše politiky a jejich propagandu. Komunisticko-zeleno-sluníčkářský koktejl a ajťácko-anarchistická mládež bez životních zkušeností. Ta se dá ideálně ovládat.

Dnes během agendy covidismu více než kdy jindy pozorujeme nahrazování tradičních hodnot, přirozených člověku, jako je Lásky, Zodpovědnosti, Spolupráce, Tvořivosti se smyslem pro Estetiku za nepřirozené hodnoty jako Izolace zvláště síťová, Egoismus až Bezohlednost, Intelektuální lenost hlavně číst a přemýšlet, a namísto Tvoření a Invence se tlačí pohodlný Konzum, a přitom se dává velký prostor Brutalitě a Nemravnosti a to i ve veřejných komunikačních kanálech a v časech přístupných i dětem. A tato politika má, podle mého názoru, rozkladný vliv na vývoj osobností našich dětí, na jejich chápání hodnot, a v důsledku způsobuje negativní vývoj celé naší společnosti. Dnešní společnost odchovává naprosto novou generaci lidí, která si myslí, že mít negativní pocity je naprosto v nepořádku.

Všimáte si, jak se mnoho mladých předem hrouť z toho, že by na ně měla dopadnout nějaká negativní informace? To je moc negativní, a protože je to negativní, tak to nebudeme řešit, a raději to budeme ignorovat. Utečeme před tím, ono to samo zmizí a vypaří se to jen proto, že na to negativní nebudeme myslet.

Například když se podíváme na profily mnoha mladšasů, co sdílejí na jejich **Facebooku**, všichni zažívají naprosto úžasnou životní jízdu. Koukej, 8 lidí mělo tento týden svatbu, nějaká holka dostala ke svým narozeninám Ferrari, další kamarádi předstírají, jak milují své partnery, stupidní stavy, co

si dala s miláčkem k snídani, nebo co si s drahouškem koupili, další děcko zas vydělalo milion dolarů, protože vymyslelo naprosto zbytečnou aplikaci.

No, a tohle všechno, když mladšasové čtou, myslím ti všichni, kteří sedí sami doma, hladí kočku a myslí si, že jejich život stojí za hovno. Pekelná smyčka zpětné vazby se stala hranicí epidemie, a která dělá hodně lidí přehnaně depresivními, neurotickými, sebelítostivými. Dnes, pokud se cítíme na hovno, jsme bombardováni 350 obrázky totálně šťastných lidí, kteří mají ku*evsky úžasné životy a ani není možné se necítit, jako by s námi nebylo něco v nepořádku, protože to bychom byli divní, když ti všichni ostatní sdílí tu úžasnou životní jízdu zasypanou květinami, drahými auty, značkovými hadry, exotickými dovolenými, všichni to mají, všichni to sdílí na síti, jen já ne, není se mnou něco v nepořádku, všichni jsou totálně šťastní, vysmátí, v pohodě, nic neřeší, mají všechno na háku, to přece nějak dopadne, nedělej paniku, zítra je taky den.

Závěr: Formovat stádo jako plastelínu

Dnešní školství se dostává na stále nebezpečnější nakloněnou hranu. Problém speciálně českého školství spočívá v tom, že ve jménu imaginárního boje proti komunismu, jsme odbourali veškeré kompetence státu. To si lidé většinou neuvědomují. Lidé si myslí, že tím, kdo rozhoduje, je ministerstvo školství. Do jisté míry ano, ale je to stále méně a méně. Ministerstvo školství má dnes vůči regionálním školám průměrně velmi omezené možnosti dané tím, že jim dělá rozpočet atd. a vůči vysokým školám takřka žádné. Tím ale vzniká prostor pro destabilizaci a demontáž školství, do kterého mohou vstupovat právě tyto páte kolony neziskového sektoru. Rezortu školství to samozřejmě nevadí. Spíš jsem přesvědčený o tom, že je to právě naopak.

Dnes jsou ředitelé škol ve stavu naučené bezmocnosti, protože jim do řízení mluví starostové, ministerstvo a MASky čili Místní akční skupiny plus rodiče i kraje. Jsou to prostě pipinky, které dělají projektovou kariéru na Místních akčních skupinách, které v životě nepracovaly, ale aktivně mluví školám do řízení.

Další problém západního a speciálně českého školství je, že se tu zejména v 90 letech prosazoval výrazný individualismus, výrazně se prosazovala víra v to, co dnes pokračuje i multikulturalismem, že nejlepší, aby všichni vystudovali co nejvíce čehokoli. Bez ohledu na to, jestli to vůbec dává nějaký reálný smysl. To je přesně ten model, který jsem popisoval ve Spojených Státech, vzpomínáte si? Američané posunuli cílovou pásku. Dnes je ve všech statistikách, včetně statistik samotné americké vlády, jako vysokoškolák uváděn každý, kdo má jakoukoli akreditaci vyšší než středoškolské vzdělání (včetně dokonce jednoročního kadeřnického diplomu, kterému říkají „associate degree“).

Přesně tento proces se začal kopírovat už v 90 letech do Česka. Eliminace učňáků, manuálních činností, každý by měl studovat vysokou školu, protože je to prostě trend. Učitelce na mateřince nebo zdravotní sestřičce už nestačí vyšší odborné vzdělání, už musí mít bakalářský diplom plus ještě další návazné rekvalifikace a speciální kurzy, které si samozřejmě musí zaplatit ze svého. A díky tomu se začalo vyučovat spousta nesmyslných a absurdních oborů, u kterých už předem víme, že nemají na reálném pracovním trhu žád-

né uplatnění. V životě je prostě prakticky nevyužijete. Ale splnila se čárka, dítě má diplom, rodiče a dědeček s babičkou slzí na promoci, můžeme slavit. Není důležité, jak se užívá, ale hlavně že má diplom.

Pokud si někdo dělá doktorát z techniky, přírodovědy atd., je prakticky jisté, že pracuje na grantovém projektu nebo projektu částečně nebo plně financovaném nějakým průmyslovým podnikem. Tady není zapotřebí víc peněz z ministerstva. Ale pokud si někdo dělá doktorát třeba z komparativní religionistiky nebo kontextualizace komiksu, zůstane závislý na penězích z ministerstva. Těch v současné době není moc, takže budoucí doktoři komparativní religionistiky si musí vedle toho najít práci nebo žít hrozně skromně.

Ale třeba na Palackého univerzitě v Olomouci najdeme třeba katedry jako: Katedra mediálních a kulturních studií a žurnalistiky, při které funguje i vysoce vědecké Centrum pro studia komiksu. I takové odborníky tam mají. Ale najdeme tu další katedry jako Administrativně právní klinika, Antidiskriminační právní klinika, Environmentální právní klinika, Lidskoprávní klinika, Právo pro každý den Street Law v překladu zákon ulice, Studentská laboratoř lidských práv, Centrum prevence rizikové virtuální komunikace, Katedra aplikovaných pohybových aktivit, Katedra přírodních věd v kinantropologii, A v neposlední řadě Právní klinika uprchlického a cizineckého práva. Katedry přímo stvořené pro neziskový sektor. Nebo co dobrého pro naši společnost a planetu přinesou absolventi těchto olomouckých kateder? Jakými významnými objevy posunou lidstvo kupředu? Odkud vzejde příští Heyrovský nebo Wichterle? Z Centra prevence rizikové komunikace nebo z Enviromentální právní kliniky?

Tato nová generace lidskoprávních magistrů a bakalářů bude jen kádrovou základnou, odkud vzejdou cenzoři našich slov, architekti našeho úpadku a drábové naší nesvobody. Co s tím ale chcete dělat, když tu máme největší lobbistickou organizaci v Česku s názvem Česká konference rektorů, která zajišťuje, aby každý ministr školství sypal peníze do vysokých škol a nekontroloval jejich čerpání? Potom si můžou dělat různé lidskoprávní a environmentální katedry.

Regionální školství, tedy mateřské, základní a střední školy, většinou ministry školství moc nezajímají. Naopak je devastuje přes projekty MAP, což jsou Místní akční plány vzdělávání, kde nastavuje procesy takzvaného

participativního řízení, aby rodiče mluvili do práce školy, aby se osekávala výuka atd. Takže vedle toho většina ministrů školství sypou evropské peníze neziskovkám, které vykřikují, jak jsou děti frustrované ze špatných známek a jak je potřeba zrušit známkování atd.

Ruku v ruce s tím přišla samozřejmě i komercionalizace školství. Do školství začaly pronikat platby, které studenti nebo jejich rodiče museli platit, protože jinak by to stát nemohl utáhnout. To je další proces, který se kopíroval z Ameriky a také jsem o tom hovořil, pamatujete si na to? Hlavní problém dnes ale spočívá v tom, že se prosazuje takový pseudoliberalní přístup nikoho k ničemu nenutit. Jenže chceme-li být úspěšní v práci, chceme-li být úspěšní ve škole nebo prakticky ve sportu v čemkoli, musíme vynaložit značnou námahu. Jestliže ale postavíme školský systém tak, že tu námahu není potřeba vynakládat, pak ten výsledek samozřejmě nebude za nic moc stát.

Přesně to je to slovní hodnocení, přesně to je Overtonovo okno rušení maturit, přesně to je inkluze. Takže průměrné uniformní stádo, které souhlasně přikyvuje, nechává si píchat chemický sajrajt, nosí náhubky bez myšlení, konstantně se přidušuje, protože to prostě systém řekl. Poslušní vazalové systému jak na ideologické úrovni díky školství, tak na ekonomické úrovni díky nekonečným půjčkám, leasingu, hypotékám téměř na cokoli. Dokonalí poslušní systémoví otroci bez autenticky kritického myšlení a oponentury.

Americký vzdělávací systém je předlohou pro globalisty dnešních dnů. Produkce armády negramotných otroků je nutná pro udržení a upevnění pozic těch, kteří nyní představují power high society. Jde o klasický model pyramidy. Čím větší základna, tím výše může být vrchol pyramidy. A pevným základem takovéto pyramidy je armáda negramotných otroků. Alespoň do té doby, než si uvědomí, že nemají co ztratit a smetou svou většinou celou tuto civilizaci na smetiště dějin dříve, než se naplní jiné katastrofické scénáře.....

A jen takový humorný závěr nakonec dnešního pořadu. V jedné televizní soutěži krásy byla americká středoškolačka požádaná, aby vysvětlila **Konfu-ciův** citát. V odpovědi uvedla: „*Konfucius byl jedním z těch, kteří vynalezli confusion*“, anglické slovo pro neangličtináře psáno confusion, Konfucius a confusion, v překladu zmatek. Docela originální a kreativní myšlení co říkáte?

Závěr: Formovat stádo jako plastelínu

Závěr: Formovat stádo jako plastelínu

